

Udskriftsdato: 20. december 2025

KEN nr 9780 af 15/11/1999 (Gældende)

**Ankestyrelsens principafgørelse C-14-99 om erhvervsmæssigt grundlag -
firmaadresse - kørselsbehov - bedømmelsesgrundlag - selvstændig
erhvervsdrivende - hjælpemiddel - bil**

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 300081-99

Ankestyrelsens principafgørelse C-14-99 om erhvervsmæssigt grundlag - firmaadresse - kørselsbehov - bedømmelsesgrundlag - selvstændig erhvervsdrivende - hjælpemiddel - bil

Resume:

En ansøger, der fik mellemste førtidspension og drev selvstændigt revisionsfirma på bopælsadressen, var ikke berettiget til støtte til køb af bil på erhvervsmæssigt grundlag. Ankestyrelsen lagde vægt på, at en ikke-handicappet person ligeledes ville have behov for bil for at udføre arbejdet med kørsel til kunder i en afstand mellem 10 km. og 100 km. Det var således ikke lidelsen/funktionsnedsættelsen, der gjorde, at en bil var nødvendig, men arbejdets særlige karakter. *)

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 581 af 6. august 1998 - § 99, stk. 1

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 114, stk. 1 og § 114, stk. 3

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 52 af 5. marts 1998 om støtte til hjælpemidler, biler, boligindretning m.v. (Lov om social service) - pkt. 73

Note:

*) Se også SM O-30- 99

Sagsfremstilling:

Sagen vedrørte en 48-årig mand, der modtog mellemste førtidspension og som drev selvstændigt revisionsfirma. Revisionsfirmaet var på bopælsadressen. Ved sagens behandling forelå virksomhedsregnskab med overskud før renter og afskrivninger m.v. Ansøger søgte bil til kørsel til firmaets kunder i en afstand mellem 10 km. og 100 km. Ansøger oplyste, at kørselsbehovet i virksomheden var ca. 10.000 km. årligt, og at kundebesøg ikke kunne planlægges i forhold til offentlige transportmidler. Derudover var der et ikke-erhvervsmæssigt kørselsbehov til besøg hos familie og venner m.v. Ansøger led af følger efter operationer for diskusprolaps i lænderyggen. Ansøger anvendte korset og i et vist omfang krykkestokke. Ansøger havde fået foretaget stivgøringsoperation i lænderyggen og havde igen gennemgået en rygoperation efter amtskommunens afgørelse og før nævnets afgørelse.

Det sociale nævn havde bedømt ansøgningen både på erhvervsmæssigt grundlag og ikke-erhvervsmæssigt grundlag. Nævnet fandt ikke, at ansøger var berettiget til bilstøtte.

Afgørelse:

Ankestyrelsen vurderede og behandlede sagen efter reglerne i bilbekendtgørelsens § 1 og § 2, stk. 1, nr. 1 og 3, om henholdsvis behov for kørsel til og fra et arbejde hvor ansøgeren skaffer sig et væsentligt bidrag til forsørgelsen, og om behov for kørsel der i væsentlig grad kan afhjælpe følgerne af funktionsnedsættelsen og derved i væsentlig grad kan lette den daglige tilværelse.

Ved vurdering på erhvervsmæssigt grundlag alene, jf. bekendtgørelsens § 1 og § 2, stk. 1, nr. 1, lagde Ankestyrelsen til grund, at ansøger drev et selvstændigt revisionsfirma fra bopælsadressen. Ankestyrelsen

lagde til grund, at ansøger havde kundebesøg i afstande på mellem 10 km. og 100 km., som ikke kunne planlægges i forhold til offentlige transportmidler, hvorfor en bil var nødvendig for at kunne drive firmaet.

Ankestyrelsen fandt ikke, at ansøger opfyldte betingelserne for støtte til køb af bil på erhvervsmæssigt grundlag efter bilbekendtgørelsen, jf. også betingelserne i Socialministeriets vejledning pkt. 73 om, at bilen skal dække det personlige kørselsbehov, og at der ikke kan lægges afgørende vægt på, at en bil er et nødvendigt led ved arbejdets udførelse.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at en ikke-handicappet person ligeledes ville have behov for bil for at udføre arbejdet i firmaet med kørsel til kunder i en afstand mellem 10 og 100 km. Det var således ikke p.g.a. lidelsen/funktionsnedsættelsen, at en bil var nødvendig, men p.g.a. arbejdets særlige karakter.

Ankestyrelsen fandt herefter ikke, at der var grundlag for en nærmere vurdering af størrelsen af indtægten ved den selvstændige virksomhed i forbindelse med spørgsmål om bl.a. afskrivninger, som var rejst under sagens behandling.

For så vidt angik en vurdering af sagen efter bekendtgørelsens § 1 og § 2, stk. 1, nr. 3, hjemviste Ankestyrelsen sagen til amtskommunen med henblik på fornyet behandling og afgørelse efter indhentelse af erklæring fra en rygspecialist, idet der var behov for en aktuel vurdering af ansøgerens funktionsevne.

Ankestyrelsen lagde ved denne vurdering vægt på, at sagen ikke var tilstrækkeligt lægeligt belyst, efter at ansøgeren i november 1998 var blevet re-opereret.

Ankestyrelsen tiltrådte således nævnets afgørelse om afslag på bilstøtte på erhvervsmæssigt grundlag og hjemviste sagen for så vidt angik ikke-erhvervsmæssigt grundlag.

Ankestyrelsen tilføjede samtidig, at såfremt amtskommunen måtte finde ansøgeren støtteberettiget på ikke-erhvervsmæssigt grundlag ville det ikke udelukke, at bilen kunne benyttes i erhverv.